

ΡΩΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και τρίτον αριθμούντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτὼ κι' ἐνι καὶ ὀκτώ,
νέα δρᾶσις Ρωμῶν μετ' τὴν γλῶσσαν.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὠ φ ρ ᾱ γ κ α εἶ ν α ι μ ὶ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ᾱ γ κ α κ α ἴ σ τ ὠ χ ἑ ρ ι.

Δεκαῖξη τοῦ Φλεβάρη,
μασκαράδες στὸ ποδάρι.

Εἰκοσιτέσσερα μετρῶ καὶ χίλια,
μύταις φτερνίζονται, φουσκόνουν χεῖλια.

Τοῦ Φασουλῆ χρονιάτικος χορὸς Ἀποκριάτικος.

(Φασουλῆς καὶ μασκαράδες
εὐποροὶ καὶ φουκαράδες.)

Φ.— Προχωρεῖτε, προχωρεῖτε,
τὰ λαλούμενα βαρεῖτε,
κι' ἐμπρὸς ἔλοι μετ' τὴν μάσκα νὰ πηδήσωμε καὶ πάλι
μέσ' στὸ νέο Καρναβάλι.

Ἄν κι' ἀρρώστησα προσφάτως,
κι' ἀσθενὴς κι' ἐμφλουεντζιάτος
ἔλεπα νὰ κιτρινίσουν τῆς μουτσούνας μου τὰ μῆλα
καὶ δὲν ἔδωγα λαοὺ φύλλα.

Ἄν κι' ἀνατριχίλαις εἶχα
καὶ κατκρηαὶ καὶ βῆχα,
ἐν πυρέσσων τὴν ἀκόμη σὰν τὸν Ἀἷρ παραληρῶ
καὶ ψυχρῶς τοὺς μασκαράδες τῶν Ρωμῶν παρατηρῶ.

Ἄν κι' ὄρεξι δὲν ἔχω νὰ πάω κατ' αὐτὰς
μήτε στὸ Παρλαμέντο νὰ δῶ τοὺς βουλευτάς,
μήτε νὰ τραγουδήσω τὰ κλέη τὰ ποικίλα
λαοῦ περιουσίῳ,
μήτε τὸ γαῖτανάκι νὰ δῶ καὶ τὴν γκαμήλα
καὶ τὸν Θεοδοσίῳ.

Ἄν κι' ὄρεξι δὲν ἔχω μήτε νὰ σᾶς μιλήσω
καὶ μήτε ν' ἀναλύσω
γραπτῶς καὶ διὰ γλώσσης
τοῦ Δ' Αἰρένταλ δηλώσεις,
ποῦ τώρα τὸ Τριῶδι
μᾶς σήκωσαν στὸ πόδι.

Ἄν κι' ἀσθενὴς τὸ σῶμα, τὸ πνεῦμα, τὴν ψυχὴν,
δὲν εὐθυμῶ μετ' αὐτὸ τὸ κράτος τῆς εὐκλείας,
καὶ μόνον ποῦ τὸ βλέπω μεγάλην ταραχὴν
αἰσθάνομαι πρὸ πάντων στὸ μέρος τῆς κοιλίας.

Ἄν καὶ τοῦτο τὸ συνάχι, μασκαράδες σφριγηλοί,
ἔστρεψε τὴν προσοχὴν μου πρὸς τὰ μιζομάντυλα,
πλὴν ἐν τούτοις εἶπα πάλιν ὅτι τὴν κυρίαν Φασουλῆ
τοὺς λαμπτήρας μας ν' ἀνάψῃ καὶ τὰ πολυκάντυλα.

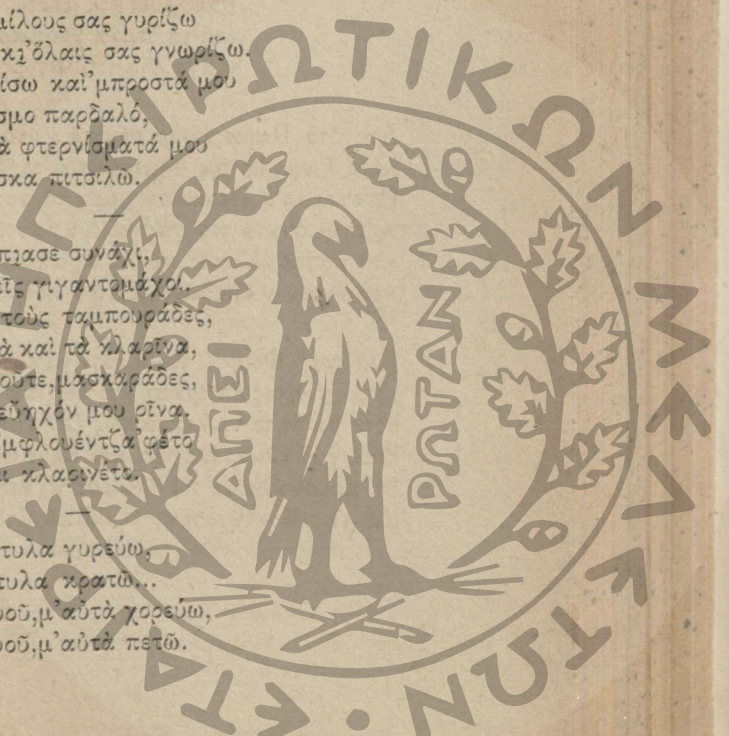
Κι' ἀπεφάσισα κι' ἐφέτω
ἵστοῦ σπητιοῦ μου τὸ παρκέτο
νὰ σᾶς δώσω δίχως ἄλλο
τὸν συνειθισμένο μπάλω.

Εἰς τὴν αἵθουσάν μου πάλιν
βλέπω μετ' ἡδονὴν μεγάλην
ὅπως πάντα συνηγμένους
τόσους μετρημεισμένους,
μ' ἄλλους λόγους μασκαράδες,
καὶ κυρίους καὶ κυράδες.

Ἢ τοὺς ὀμίλους σας γυρίζω
κι' ὅλους κι' ὅλαις σας γνωρίζω.
Βλέπω πίσω καὶ ἔμπροστά μου
τόσον κόσμον παρδαλὸν,
καὶ μετ' αὐτὰ φτερνίσματά μου
κάθε μάσκα πιτσιλῶ.

Μὲ ξανάπιασε συνάχι,
προσφιλεῖς γιγαντομάχοι.
Παίξετε τοὺς ταμπούραδες,
τὰ βιολιά καὶ τὰ κλαρίνα,
πλὴν ἀκούτε, μασκαράδες,
καὶ τὴν εὐχὴν μου εἶνα.
Μὲ τὴν ἐμφλουεντζιά φέτω
ἔχει γίνῃ κλαρινέτω.

Μιζομάντυλα γυρεύω,
μιζομάντυλα κρατῶ...
ψᾶ καὶ ψοῦ, μ' αὐτὰ χορεύω,
ψᾶ καὶ ψοῦ, μ' αὐτὰ πετῶ.

Μόλις κάνω νά'μιλήσω
και το Δ' Αϊρενταλ θελήσω
τάς δηλώσεις ν' αναλύσω,
μούρχεται κατάρροή και τών ιδεών τὸ νήμα
μοῦ τὸ κόβει παραχρήμα.

Πλὴν ἐφέτος ἰμφλουέντζα καί' στήν Λόντρα, φίλοι παῖδες,
ἔπεσε, καθὼς μανθάνω, σὲ Μυλλόρδους και Μυλλαῖδες,
και τρανὼν Ἑγγλέζων μύταις ὁλοένα ξεφουσοῦν...
μὰ καλὰ κι' αὐτοὶ νὰ πάθουν, ποὺ φρενιάζουν και λυσοῦν
κάθε τόσο γιὰ Βουλγάρους
κι' Ἀρκουδιάρηδες βαρδάρους.

Φαντασθῆτε, βρε παιδιά, νάσαι Λόρδος ἀπὸ γένος
και μαντύλια νὰ κρατῆς διαρκῶς συναχωμένους.
Φαντασθῆτε νάσαι Λόρδος και Πατρίκιος τρανὸς
και νὰ πιτσιλᾷς τὰ μούτρα καθεμιᾶς και καθενός,
και νὰ τρέχῃ κρουνηδὸν ἡ περιφανὴς σου μύτη
σὰν κι' ἐμένα τοῦ ψωρίτη.

Ἄν πολλὰ γιὰ τὸ συνάχι, προσφιλεῖς, παρακληρῶ
στῆς Ἀποκρηῆς τοὺς κώμους,
ὅμως ζήτημα και τοῦτο σοβαρὸν τὸ θεωρῶ
σὰν και τοὺς σιδηροδρόμους.

Τὶ μεγάλοι μασκαράδες κορδωμένοι με σιμώνουν...
ψᾶ και ψοῦ... τί σοβαροί!..
πάλι τσάγια και χοροί,
ποὺ τοὺς ἴδious βλέπεις πάντα με τῆς ἴδιας ν' ανταμώνουν.

Μάρς, ὁ μπάλος ἂς ἀρχίσῃ,
τσάγια κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
μὰ και' στὸ Βατραχονῆσι
δίνουν τσάγια μερικά.

Και σύ, φίλε Περικλέτο,
με τὸ τρύπιο σιδαλέτο
λάβε μέρος' στὸ μπαλέτο.

Βρυκολακιάζουν πρόγονοι σὰν τὸν Θανάση Βάγγια
και βλέπουν χαίροντες κι' αὐτοὶ τῆς ἐποχῆς τὰ τσάγια.
Τοὺς ἀπογόνους χαιρετοῦν,
μᾶς λένε: μιλ μεροί,
και τὰ σεμνὰ χειροκροτοῦν
τραγουδῖα τοῦ Φουρού.

Αὐτὰ τὰ Παρισιάνικα πῶς τὰ καταλαβαίνει
κάθε Ρωμῆος τῆς σήμερον και' στήν οὐσία μπαίνει.
Κι' ἐγὼ κι' ὁ Περικλέτος μου τὰ νοιώθουμε σὰν Γάλλοι,
κι' ἐγὼ συχνὰ τὸν γαργαλῶ κι' αὐτὸς ἐμένα πάλι,
και καταβάλλεται πολλὴ κι' ἀπὸ τοὺς δρε προσπάθεια
γελῶντες ν' ἀποδείξωμε' στὸν κόσμον γαλλομάθεια.

Και' στοῦ Φουρού τὸν θίασον μέν' ἡ πατρίς εὐγνώμων,
κι' ἂν ἔνωσις ἐπιτραπῇ και τὼν σιδηροδρόμων,
τότε θά' ᾄδῃτε τὰ λεπτά πῶς δὲν ἐπῆγαν ἀδικα,
τότε χαλάλι κι' ἔλεγχαι και δανεικὰ και χρέη,
θὰ προσκαλοῦνε τὸν Φουρού κι' ἀπὸ τὰ Πιθαδάρικα,
και τῆς Μοντμέρτης τὴν Μπουάτ θὰ νοιώθουν κι' οἱ Σκουμ-
[πραῖτοι.

Σιδηροδρόμων ἔνωσις καλὰ θὰ φέρῃ τόσα,
πλὴν μία φίλη Δύναμις και συγγενὴς δὲν θέλει
τὰ νέα τράμ ποὺ θὰ γενοῦν νὰ φθάσουν' στὰ Λάσα,
στὸ Σέγγιο, στήν Κολοκυθοῦ, και πέρα' στήν Κυψέλη.

Εἰς τοῦτο λέγουν συμφωνεῖ
κι' ἡ προσφιλεῖς Γαλλία,
ὅπου πρὸ χρόνων μὴ στενὴ
μᾶς ἦνωσε φιλία.

Οὐχ ἦττον δὲν γνωρίζομεν, μασκαροφαμαρῶναι,
τί γνώμην ἔχει γιὰ τὰ τράμ κι' ὁ φίλος μας Τίτον
κι' ἂν ἐπιτρέψῃ φιλικῶς νὰ φθάσουν' στὸ Ρουδί...
πλὴν ὁ δικός μας Δ' Αϊρενταλ, ὁ Κόντες δηλαδὴ,
θὰ δείξῃ' στάς προστάτιδας με σύνεσιν και σκέψιν
ὅτι τὸ τράμ πολιτικὴν δὲν ὑποκύπτει βέλει.

Σιδηροδρόμων ἔνωσις τὸν κόσμον ἀνεστάτωσε,
τὸν δὲ Βαρῶνον δ' Αϊρενταλ, ποὺ τώρα τὰν ἀκάντωσε,
ἐπαπειλεῖ παραίτησις, ἂν αἰφνης ἐπιμείνῃ
και μέχρι τῆς Καισαριανῆς ἡλεκτρικὸς νὰ γίνῃ.

Ψᾶ ψοῦ... πῶς συναχώθηκα σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ...
δῶστε μου μιζομάντυλο νὰ σύρω τὸν χορὸ.
Σὰν Συρανὸ Ντὲ-Μπερζεράκ τὴν μύτη μου θὰ ψάλλω
μέσα σ' αὐτὸν τὸν μπάλο.

Κυττάτε μύτη, βρε παιδιά, ποὺ διαρκῶς με τρώει,
μύτη σὰν Ἐνεάκρουνος ἀρχαία Καλιρρόη,
μεγάλῃ κι' ὕγροστάλακτος,
ποὺ φίλος ὁμογάλακτος,
ὁ Περικλέτος δηλαδὴ,
σὰν ἐνεδὸς' μπροστὰ τῆς
τὸ μεγαλεῖον καλεῖδεῖ
και τὴν ρευστότητά τῆς.

Μύτη καθὼς τοῦ Συρανὸ, μύτη ποὺ κάνει κρότο,
ποὺ μελιτζάνα γίνεται, παντζάρι και καρότο,
μύτη, ποὺ τῆς χρειάζεται σφραγὶς με βουλοκέρι,
μύτη με προηγούμενα,
μύτη, ποὺ συναχόνεται χειμῶνα καλοκαίρι
και' στὰ καλὰ καθούμενα.

Μύτη φτερισμένη γιὰ μυτιαῖς, μύτη μοχθοδ' ἀπ' ὀφθαλμοῦ,
ποὺ τὴν κυττάζ' εἰρωνικῶς κάθε μεγάλος μύτος,
μύτη, ποὺ σκύδει χαμηλὰ γιὰ μύταις ἀπὸ ράτσα,
μύτη, ποὺ χώνεται παντοῦ σὰν πρόστυχη κυράτσα,
μύτη, ποὺ δὲν ἀσφραίνεται παρὰ σαποκοιλιάς,
θρώμιας συγχρόνων κυνικῶν κι' ἄλλων βρωμαδουλεῖται.

Μύτη, ποὺ ζηλεύει μύταις, ὅπου στέκονται' ψηλά,
κι' ἅμα φτερινισθῶν ἀκοῦνε νὰ τοὺς λέν' χαῖρ'—ὁλᾷ.
Ἐνας μύτος, ποὺ μυρίζει
τοὺς κυρίους, τῆς κυράδες,
κι' εὐλαδῶς παραμερίζει
στοὺς μεγάλους μυταράδες,
ὅπου μπαίνουν κάθε τόσο μέσ' στὴ μύτη τῶν μικρῶν
και' στὸν βίον τὸν παρόντα και' σ' ἐκείνον τὸν νεκρῶν.

Ἐνας μύταρος με χάλι,
θέαμα γιὰ τὰς ὁδοὺς,
ποὺ σὲ μπάλους ξεπροβάλλει
με τὸ χρώμα τῆς αἰδοῦς.

Ἐνας μύτος κλασικός
και τὰ μάλα μουσικὸς,
ποῦχει γίνεῖ τώρα τώρα
φλούγκελχορν και κλαπαδόρα.

Μ' ἄλλους λόγους τέλος πάντων
μύτος ἐκ τῶν ὑποστάντων
κατάρροῦν ἐκείνην, ποὺ' μπορεῖ νὰ σταματᾷ
τὴν τῆς ρητορείας κάθε ρέκτου φαφλατά.

Ἐνας μύτος ὁλολύων
και τὸ μέλος συμβολίζων
ὁρηνφιδούσης μουσικῆς
ὄντως πατριωτικῆς.

Μύταρος γιὰ Καρναβάλι και γιὰ σκώμματα και μῶμους,
ἕνας μύτος ἀπ' ἐκείνους
γιὰ Παληάτσους κι' Ἀρλεκίνους,
ἐπὶ ρίξιμο τοῦ πρέπει' στῶν κλεινῶν τὰς ὑπονόμους.

Μάρς' στὸν μπάλο, μασκαράδες,
ὅλοι μέσ' στὸ σπῆτι μου...
σεῖς οἱ πρώτοι μυταράδες
ψάλλετε τὴν μύτη μου.

Ἄν εἰμπόρεσε νὰ γίνῃ σὰν και πέρου Κομητάτο,
πλὴν καλὰ μᾶς κλώθ' ἡ μοῖρα,

κι' ὅποια μάσκα κι' ἂν σηκώσω θά' ὄρω κι' ἔναν ἀποκάτω
πατριώτην και σωτήρα.

(Μὴ φουσαρμόνικα βαρεῖ,
κι' ὁ Θεοτόκης προχωρεῖ
με τοὺς Συμβούλους σοβαρὸς
και ψάλλει γύρω του χορὸς.)

Πρόεδρε σταφιδογνώστη,
Πρόεδρε σταφιδοσώστη,
ἀρχίσε νὰ μᾶς διαβάσῃς
τῆς σταφίδας τὰς σὺμβάσεις.

Τώρα πᾶ καταλαβαίνεις,
τώρα στήν οὐσία μπαίνει
τοῦ ζητήματος αὐτοῦ.

Τοῦτο σώζει τὴν Ἑλλάδα,
τῆς σταφίδας τὴν καλιάδα,
κι' ἄνευ στόλου και στρατοῦ.

Σταφιδόστομε Κορφιότη,
ψήφισε τὴν ἐπὶ τάλους,
και καμαρωτὸς περπάτει
μέσα σὲ σταφίδαμπελούς.

Σταφὶς σταφίδος, Πρόεδρε, σταφίδι και σταφίδα,
μ' αὐτὴν και τώρα κίνησε τοῦ κράτους τὴν σκαφίδα,
κι' ἂν ἡ σταφὶς προωρῖσται νὰ γίνῃ βάσανός σου
κόψε σταφιδολήματα και ξαναστεφανώσου.

Μήνας σχεδὸν ἐπέρασε κι' ἀκόμη δὲν τὴν' πήρες,
και πάλι σ' ἐθασάντισαν οἱ σταφιδοσωτήρες.

Φεύγουν οί μήνες γρήγορα γι' αὐτοὺς στὰ Παρλαμέντα,
γιὰ μᾶς, ποῦ δὲν σκαμπάζομε τὴν σταφιδοκουθέντα,
δὲν βλέπομε, κύρ Πρόεδρε, τὴν ὥρα νὰ τελειώσης
ν' ἀκούσης καὶ τοῦ Δ' Αἵρενταλ' λιγάκι τὰς δηλώσεις.

Ἴδὲ τὸν Καγκελάριον χωρὶς νὰ παραλείψῃς
καὶ τὰ σταφιδοσκάνδαλα καὶ τὰς ἀποκαλύψεις.
Ἵτ' αὐτιά του βόμβον βόμβησε σταφιδομελισσῶν,
καὶ τὰ λογοκοπήματα
καὶ τὰ παρακρατήματα,
ποῦ τόσῃν ἐπροκάλεσαν ἀκράτειαν γλωσσῶν.

Ἀλλὰ καὶ τὴν παρένθεσιν μὴ λησμονῆς ἐκείνην,
ποῦ τόσῃν στὸν Σιμόπουλον ἐγέννησεν ὀδύνην,
ἂν κατὰ λάθος δὲ κι' αὐτὸς ἐφάνη πῶς ἡμάρτησε,
πλὴν ἴδε καὶ κατάρτισε
τὴν σταφιδάμπελον αὐτὴν,
τὴν κατὰ πάντα ζηλευτὴν,
ἦν δεξιῶς ἐφύτευσε καὶ νῦν ἡ δεξιὰ σου,
κι' ἄκουσ' εὐχαριστήρια πολλῶν ἀντάξιά σου.

(Μπαίνει τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ ντυμένη σὰν ἀρκοῦδα.)

Φ.—Ἐλα, κυρά μας ὡμορφῇ, καὶ πῆδα καὶ τραγοῦδα.
Τὸν Κερκυραῖο κάνε μας καὶ τὸν ξανθὸ τσοπάνη
πῶς πιάνουνε τὰ πρόβατα καὶ πῶς τὰ πᾶν' στὴ στάνη.

*Αφεριμ, τῶκανες καλὰ, κι' ἀξίζεις πρῶτον γέρας,
μὰ κάνε μας, παρακαλῶ, καὶ μερικοὺς πατέρας
πῶς ρουχαλίζουν μὴ χαρὰ στὰς ἑδρας τῶν ἀπάνω...
κι' αὐτὸ καλὰ... μὰ κάνε μας καὶ τὸν ρεπουμπλικάνο
πῶς ἔξαφνα φουριάζεται, πῶς τὸ μπουρὶ τὸν πιάνει,
καὶ πότε τρέχει μὲ σπαθί, καὶ πότε μὲ τηγάνι.

Κι' αὐτὸ καλὰ μᾶς τῶκανες, κυρὰ γλωσσοκοπάννα...
εὐγε σου, μπράβο κι' ἀφεριμ, εἶσαι γιὰ τέτοια μάννα.
Μὰ κάνε καὶ τὴν μελίζονα καθὼς καὶ τὴν ἐλάσσονα
πῶς πιάνονται καὶ πῶς φουσοῦν,
καὶ πῶς τὸ δέρας τὸ χρυσοῦν
μένει μὲ τὰ μαλλώματα στὸν Κόντε τὸν Ἰάσονα.

Κι' αὐτὸ καλὰ μᾶς τῶκανες, ἀρκοῦδα λιμαδώρα,
μὰ κάνε μας, παρακαλῶ, τοὺς Γιαπωνέζους τώρα
πῶς ἐφορμοῦν ἀκράτητοι τὸ Πόρτ-Ἀρθούρ νὰ πάρουν,
μὰ κάνε μας καὶ μερικοὺς
ἀγριοσκύλους νηστικούς,
ποῦ γιὰ χαρτοφυλάκιο κοντεύουν νὰ κρεπάσουν.

Κι' αὐτοὺς τοὺς ἔκανες καλὰ
κι' ὁ κόσμος γύρω σου γελά.
Κάνε καὶ τὸν Σιμόπουλο πῶς παραιτήθη τότε
κι' ἄδικα φώναξαν γι' αὐτὸν καμπόσοι πατριῶτα.

Κάνε μας τὸν Σιμόπουλο, τὸν μάρτυρα, τὸν ἅγιον,
πῶς στῆς σταφίδος τὸν βωμὸν τὸν ἔσυραν ὡς σφάγιον,
καὶ πῶς ὁ Κόντες ἔμεινε μονάχος κυδωνήτης
κι' αὐτόφωτος πλανήτης.

Κι' αὐτὸν τὸν ἔκανες καλὰ
κι' εὐγε σοῦ πρέπουνε πολλὰ.
Πολὺ μᾶς ὑποχρέωσες, ἀρκοῦδα, μὲ τὸν τρόπο σου,
καὶ τώρα σύρε λιγερὴ
στὸν κύριον Καλογερῇ
νὰ πληρωθῇς τὸν κόπο σου.

*Ἐξω κάθε σκυθρωπότης
γιὰ τὸν κόσμο τὸν κανάγα,
εὐθυμία καὶ φαιδρότης
καὶ παντοῦ χοροὶ καὶ τσάγια.

Μὲ χαρὰ καθεὶς κυττάζει
πῶς ὁ κόρφος καθεμιᾶς
γλυκοβύζαστο θαστάζει
γάλα Γαλλικὸ Ρωμῆας.

*Ἀς ἀνάψουν μασσαλάδες καὶ πολυχρωμοὶ πυροί...
σηκωθῆτε, σηκωθῆτε,
καὶ στὰ γέλοια λιγωθῆτε
σὰν ν' ἀκούτε τὸν Φουρσί.

Τῆς εὐθύμου Ρωμηοσύνης ἂς ἀφήσωμεν τὰς τύχας
εἰς τὸν Δ' Αἵρενταλ τὸν φίλον καὶ στὰ ξένα τρικαντά...
θὰ χορέψω, θὰ χορέψω... πλὴν μὲ πιάνει πάλι βήχας,
καὶ ποθῶ νὰ πιπιλίσω καραμέλαις τοῦ Μπαλντά.

Κι' ἐγὼ μὲ τὴν ἀρρώστειά μου κάνω τὸν καραγκιζή...
χορὼν καὶ τρέλλας ἐβδομάς...
μελαγχολία καὶ σ' ἐμᾶς
καθόλου δὲς ἀρμόζει.

Τῆς δόξης τὸ σαράβαλο,
ποῦ σ' ἄλλα μασκαρεύεται,
μόνο μὲ τὸν Καρνάβαλο
κάνει πῶς σοβαρεύεται.

(Αὐτὰ λοιπὸν ἐλάλησε μακάριος κι' εὐδαίμων,
ὁπότεν ὁ Καρνάβαλος σταφίδα διανέμων
πρὸς τοὺς ὁμίλους ὥρμησε τῆς συναναστροφῆς
κι' ἐφώνασε φρενολήπτος: σταφίς, σταφίς, σταφίς.)

(Κι' εἶπαν πρὸς ἐκείνον ὅλοι
κι' ἡ μαριόλας κι' οἱ μαριόλοι.)

*Ὁ παιδί τῆς Ρωμηοσύνης, τῆς ἀστείας μας μαμμάς
μὲ σταφίδες εὐωχίᾱ σου,
κι' ἡ φιλόστοργος εὐχή σου
ἔστω πάντοτε ἐφ' ἡμᾶς.

Καὶ καμπόσας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Μέγα Περιοδικὸν Φιλοκάλου Πηνελόπης
τελειότερον πολλῶν παρομοίων τῆς Εὐρώπης.
Τὶ κεντήματα διδάσκει στὰς πολλὰς συνδρομητρίδας
καὶ μὲ πίνακας ἐγχρώμους τέρπει τὰς ἀναγνωστρίδας
καὶ μάθαινει καθέμινα πῶς νὰ γίνῃ ζηλευτὴ
κι' ἀληθῆς νοικοκυρά,
πῶς νὰ νύσῃ τὰ παιδιὰ τῆς οἰκίας νὰ νύνεται κι' αὐτὴ
δίχως μπόλικο παρά.

Κι' εἰς Ἀμερικὴν κι' Ἀσίαν, κι' ὅπου κι' ἔνα μόνον σπῆται
ποῦ μιλοῦν Ἑλληνικά,
ἡ Φιλόκαλος πρὸς ὅλας διαπρύσιος κηρύττει
πῶς προκόβουν σπητικά.

*Ἀλφ' Ἀλεξιάδης, μέγας τῆς φιλοκαλίας μύστης
εἶναι κι' ὁ διεθνήτης τῆς,
ἄξιος πολλῶν ἐπαίνων καὶ δικαίων ἐγκωμίων,
μὲ φιλόκαλα Γραφεῖα παρὰ τὸ Ταχυδρομεῖον.